

Вчера В. Пр. споменяхте, че ще искате нѣщо отъ мене да ви помогнѣ, обучате ли да ми кажете въ що състои работата, да видимъ : ако зависи нѣщо отъ мене, бждѣте увѣренъ, че ще ся постараѣмъ да го направѣмъ, — ако не е, споредъ моитѣ възгледы, противу интересытѣ на отечеството ми и на народѣтъ ми.

— Никакъ не; на противъ, то е въ интересѣтъ на народѣтъ ви... Ето, видите, ные смы замыслили да начнемъ издаването на еднѣ газетѣ, но газетѣ, каквато трѣба, за българскытѣ интересы; знайте, нѣма ни една газета така нѣкакъ съ възпитателенъ духъ за народѣтъ, всички заразены съ партизанскый духъ. Послѣ на пишущитѣ не ся плаща нищо, за това и хора по-зрѣлы, по-хладнокрѣвны не ся залавятъ да пишять; а пишять най распаленытѣ партизаны отъ ревность, които възбуждають и раздражняють страстытѣ повече: още пишять само еднѣ, двама, за това и българскытѣ газеты сж тѣй еднообразны и безсѣдържителны. Азъ събрахъ всички по-учены и пишущи людие тука въ Софѣи и предложихъ имъ да вземать участие въ списването на този лыстъ; обещахъ ми ся до сега повече отъ 20 души и всички почти русскы възпитанници, та рѣкохъ да покажѣмъ и васъ, да вземите участие въ редакциитѣ на този вѣстникъ; плаща ся, знаете, много добрѣ, тѣй що еднѣ трудолюбивѣ писатель може да си състави капиталъ.

— А кой ще плаща за издаването на този вѣстникъ?

— Той си има своитѣ капиталы.

— А кой ще бжде главныйтъ редакторъ?

— Мълчановъ. Вы знаете Мълчанова?

— Него познавамъ, освѣнъ по допискытѣ му въ «Новое Врѣмя.»

— Ну, какво мнѣние сте си съставили вы за него? Онъ, знаете, добъръ човѣкъ, пише добрѣ и човѣкъ, който обыча българитѣ.

— Азъ не съмъ ималъ честь да си съставѣмъ твърдѣ добро мнѣние за този господинъ, нито могъ да го цѣнѣмъ тѣй високо, ако го цѣнѣмъ по допискытѣ му.

— Че за кой русецъ има да сте си съставили вы добро мнѣние!

— Това не е право; има русци, които азъ и обычамъ и почитамъ, като ги оцѣнявамъ по достоинството имъ.

— А Мълчановъ, какъ?

— Мълчановъ посрѣдственность, даже нѣколко по-долу отъ посрѣдственность. Прѣдставѣте си човѣка, който иде да ви казва, че «като зондировалъ душевното настроение на българскытѣ интелгенциѣ въ Россѣи, още и едно, двѣ безмълвны присѣствия